

Alexandru Macedonski

(14 martie 1854, București - 24 noiembrie 1920, București)

A fost un poet, prozator, dramaturg și publicist român. Supranumit poetul rondelurilor, inspirându-se din literatura franceză, este primul reprezentant al simbolismului în literatura română. Inițiatorul cenaclului și revistei literare „Literatorul”, a susținut modernizarea poeziei românești, fiind într-o continuă polemică cu junimiștii. Aceste polemici i-au afectat serios cariera literară și viața și au rămas notabile polemicile sale cu Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu și Ion Luca Caragiale.

A încurajat, la începuturile activității lor scriitoricești, numeroși tineri talentați, printre care George Bacovia și Tudor Vianu, pe care i-a publicat în revista sa „Literatorul”, iar în revista „Liga ortodoxă” debutează, printre alții, Tudor Arghezi și Gala Galaction.

Alexandru Macedonski a fost ales (în 2006) membru post-mortem al Academiei Române.

Noaptea de iulie de Alexandru Macedonski

A-nceput din nou să-mi fie dor de dulce fericire...
Văd că-mi trece tinerețea, văd că anii mi se duc,
Și mi-e sete de plăcere, și mi-e sete de iubire,
Însă umbrele visate nu se poate să le-apuc.

Numai aurul, el singur, îmi lipsește-n astă lume,
Numai el, dar fără dânsul sunt un biet neputincios...
Care suflet de-al meu suflet, care nume de-al meu nume
S-ar lipi să ia povara unui trai sărăcăcios?

Pică plâns al tinereții pe un sân ce nu palpită,
Ai avut să-l cumperi, e al tău până în zori...
Veștejește-te-a mea buză pe o buză veștejită,
Și tu, suflete, visează că aduni cerești comori.

Însă tu, o! poezie, cu mantaua ta regală,
Îți acoperă vederea – fugi în colțu-ntunecos,
Prin fereastră mă fixează luna rece și spectrală
Ca un doctor ce se uită la chip de ofticos.

A! desigur, masca blondă avea altfel de privire
Când pe țărmurile de-aur ale lacului Lemán
Surâdea printre frunzișuri la întâia mea iubire
Vis mai lung decât un secol în cuprinsul unui an.

A! desigur că în noaptea ce-n trecutul vieții mele
E-nsemnată cu roșeața simțămintelor dinți,
Dacă ea privea prin geamuri dintre pulberea de stele,
Nu venea c-un zâmbet rece lângă caldul căpătâi.

Poezie! Poezie! Ai dreptate totdeauna
Dar fiindcă simt și astăzi că rămas-am tot al tău,
Dă te rog în jos perdeaua, ca să nu mă vadă luna,
Roag-o calea să-și urmeze, voi să scap de ochiul său.

Zi-i să meargă pe oriunde e suava fericire,
Să-și încarce a ei rază cu al florilor arom,
Să zâmbească voluptatei ce se naște din iubire,
Dar să uite pe oricine a uitat că este om.